

บทที่ 436

The End of Times

ข้าแต่พระเป็นเจ้า ลูกเขียนชื่อบทสวดนี้ของลูกสาวกับชื่อเรื่องภาพยนตร์จริงๆ แล้ว ไม่ใช่ แต่เรื่องราวที่เกิดขึ้นก็เป็น
น้องๆ ของฉากหนึ่งในภาพยนตร์แบบผจญภัยได้ ลูกจึงขอใช้ชื่อนี้เป็นบทสวดบทนี้ของลูก พระเจ้าข้า

เมื่อเช้ามีดของวันจันทร์ที่ 5 ก.ค. 2021 ที่ผ่านมา ราวตี 3 กว่าเห็นจะได้ ลูกลุกขึ้นมาเข้าห้องน้ำ จังหวะที่จะกลับไป
นอน ลูกรู้สึกห้องทางหน้าบ้านมีการสั่น แล้วแอร์ก็ดับ ไฟก็ดับ ลูกไม่ได้ตกใจ วินาทีนั้นยังไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้น สักพักใหญ่ๆ
ไฟก็กลับมา แอร์ก็กลับมา ลูกจึงหลับต่อ

เช้าวันนั้น ราว 9 โมงเศษ ลูกชายเข้ามาในห้องปลุกหมาที่มีให้ลุกขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า “หม่ามี ขอให้ตื่น เราต้องออก
จากบ้านเดี๋ยวนี้!” ในช่วง Lockdown ลูกจึงตื่นสายเป็นประจำ “เกิดอะไรขึ้น?” ลูกถามด้วยความงงงวย “มีไฟไหม้ใหญ่และ
อาจจะระเบิดถึงบ้านเรา หมูบ้านประกาศให้ทุกคนอพยพออกจากบ้านด่วน” “ขอเข้าห้องน้ำก่อน” “เดี๋ยวนี้หมายความว่าเดี๋ยวนี้
ครับ”

ลูกกระโดดขึ้นจากเตียง เปลี่ยนเสื้อจากชุดนอนเป็นเสื้อเชิร์ตและกางเกง วินาทีนั้นลูกถามตัวเองว่า “ฉันควรทำอะไร
ติดตัวไป” คำตอบคือ เอาตัวเองขึ้นรถให้เร็วที่สุด เพราะในขณะนั้น ลูกไม่ทราบว่าไฟไหม้ถึงไหน อย่างไร

พอลงมาถึงด้านล่าง ลูกๆ กำลังจัดให้บรรดาบิดาร แม่บ้าน คนสวน รวมทั้งเจ้าสุนัขตัวโปรดขึ้นรถคู่กันอยู่ ลูกมองไป
ข้างหน้า เห็นเปลวเพลิงพุ่งขึ้นบนท้องฟ้า ลูกโชติช่วงดังเปลวไฟของระเบิดปรมาณูในภาพยนตร์ แม้ไฟจะไม่ได้ประชิดถึงหน้า
บ้าน แต่ดูแล้วระยะไม่ได้ไกลจากบ้านของลูกเท่าไรนัก

ภายใน 3-4 นาที ทุกคนขึ้นรถกันหมด ลูกสาวคนเล็กซึ่งยังอยู่ในระหว่างการกักตัว เพราะมีครูและเด็กที่ศูนย์เด็กพิการ
ที่เธอเพิ่งไปสอนเจ้าหน้าที่ที่นั่น ใช้แอปพลิเคชันในการรับบริจาคอาหารติดเชื้อไวรัสที่กำลังระบาดอยู่ ก็ต้องอพยพด้วย เธอจึงนั่ง
ข้างหน้าของรถตู้

ด้วยความรีบอย่างที่สุด ลูกจึงต้องมาติดกระดุมเสื้อเชิร์ตในรถ!

พอออกมาจากบ้านได้นิดเดียว รถเริ่มติด ดูเหมือนคนในหมู่บ้านจะอพยพออกมาพร้อมกันหมด ลูกเพิ่งมาทราบตอน
อยู่บนรถแล้วว่าสาเหตุของความโกลาหลเข้านั้นคือ เพลิงไหม้โรงงานเคมีแห่งหนึ่ง ซึ่งตั้งอยู่ไม่ไกลจากหมู่บ้านของเรา

ลูกเริ่มสวดสายประคำ ขอพระมหาเยซูเจ้าโปรดคุ้มครองให้ทุกคนปลอดภัย เพราะไม่ทราบว่าไฟจะลุกลามไล่หลังรถ
พวกเราที่ติดกันไม่ขยับมาถึงหรือไม่ สวดขอให้ตัวบ้านปลอดภัย ไฟลามไปไม่ถึง และที่สำคัญที่สุด สวดขอแม่พระให้ช่วย
คุ้มครองปลาการ์ฟทั้งบ่อที่ลูกไม่สามารถพาออกมาด้วยกันได้ แต่เป็นการสวดสายประคำที่จิตใจวอกแวกที่สุด ไม่มีสมาธิ ไม่มี
ความสงบสุขในใจเลย สวดๆ หยุดๆ มาฟังข่าวว่าไฟไหม้ถึงไหนแล้ว

ปกติพวกเราใช้เวลาเพียง 10 นาทีในการออกถึงถนนใหญ่ แต่ในวันนั้นเราใช้เวลาถึง 2 ชั่วโมงเต็ม! ที่แยกหน้านั้นคือ
พอรอดก็มีผู้ขับขีไชนิสัยที่ไม่ฟังปารถนาแซงออกถนนขวามือซึ่งเป็นทางรถขาเข้า พอมีหนึ่งคนทำ
รถส่วนหนึ่งก็ขับตามกันเป็นแถว ทำให้ถนนทั้งขาออกขาเข้ามาติดจอดสนิท

ลูกคิดในใจว่า ยังไม่มีไฟไล่หลังเรามาทำไมต้องทำเช่นนี้หนอ? และคิดต่อในใจว่า หากเป็นวินาทีวิกฤตระหว่างความเป็นกับความตาย การแย่งชิงความเหนือรอดจะถือเป็นความผิดไหม? และควรทำไหม?

ครอบครัวของลูกได้ไปพักที่โรงแรมแห่งหนึ่งในเมืองเป็นเวลา 4 วัน จนแน่ใจว่าอากาศไม่เป็นพิษแล้วจึงได้กลับบ้าน สองชั่วโมงกว่าจะได้ออกจากหมู่บ้าน บ่ายนั้นทั้งบ่ายกว่าจะได้ทานอะไรรองท้อง และสี่วันในห้องโรงแรม แม้จะไม่เป็นอันตรายถึงขั้นชีวิต แต่ก็ยังเป็นประสบการณ์ที่ไม่สนุกและไม่สะดวกสบายเลย

แต่ในช่วงสี่วันนั้น ลูกได้เห็นสวรรค์ชีวิตชัดแจ้วแห้ว

ในช่วงพริบตา แก้วแหวนเงินทอง อาจะกลายเป็นทรัพย์สินสมบัตินอกกาย ที่ไม่มีคุณค่าสำหรับชีวิตเลยก็ได้ และในช่วงพริบตา ชีวิตของเราเองอาจจะไม่ใช่มีเราเป็นเจ้าของเองก็ได้

“จงหนีให้รอดชีวิต อย่าเหลียวหลังกลับไปหรือหยุดในที่ลุ่มแม่น้ำ จงหนีไปที่ภูเขาเถิด มิฉะนั้นท่านจะถูกทำลายไปด้วย” ปฐมกาล 19:17

“ส่วนภรรยาของโลทเหลียวหลังกลับไปดูจึงกลายเป็นเสาเกลือ” ปฐมกาล 19:26

ในช่วงวินาทีที่ลูกต้องขึ้นรถ ลูกไม่มีเวลาที่จะไปเปิดตู้เซฟ เอาแหวนแม่แตงหนึ่งออกมาสวมใส่ก่อนออกจากบ้าน ของแต่งบ้านสักชิ้นก็ไม่สามารถนำติดตัวออกมาได้ Paintings ที่อุตสาหะใช้เวลาใช้สมาธิในการวาดแต่ละภาพก็ไม่สามารถนำติดตัวออกมาได้เลย แม้แต่ภาพเดียว

ขอบพระคุณพระเจ้าที่พวกเราทุกคนปลอดภัย ขอบพระคุณพระเจ้าที่บ้านเราไม่มีอะไรเสียหายมาก เพราะกระจกทุกบานใช้กระจกนิรภัยของโรงงานเราเอง มีเพียงหน้าต่างไม้ระแนงที่อยู่ข้างนอกหน้าต่างกระจกที่เสียหายเล็กน้อยเท่านั้นจากแรงอัดของการระเบิด

พวกลูกทั้งครอบครัวอพยพไปอยู่โรงแรม 4 วันแล้วก็กลับบ้าน ทรัพย์สินเงินทอง ของแต่งบ้าน รวมทั้งตัวบ้านทุกอย่างอยู่ครบ ชีวิตดำเนินต่อ

แต่ลูกคิดต่อ

เมื่อถึงวันหนึ่ง วันที่ทุกคนต้องมาถึง ... วันที่เราต้องไปจาก ... ไม่ใช่จากบ้านนะ ... แต่จากโลกนี้ ... เราน่าอะไรติดตัวไปได้บ้าง?

“คนโง่เอ๋ย คินนี้เขาจะเรียกชีวิตเจ้าไปแล้ว สิ่งที่ได้เตรียมไว้จะเป็นของใครเล่า? คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตนเอง และไม่เป็นคนมั่งมีเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า ก็จะเป็นเช่นนี้” ลูคา 12:20-21

อาแมน

ลูกขอพร: องค์คินนนี้

www.moving-themountain.com

